

Arrest

nr. 72 348 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Macedonische nationaliteit, geboren te X (Macedonië) op X.

1.2. Hij verklaarde op 28 januari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 29 januari 2010 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd in toepassing van artikel 51/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) het Nederlands als taal van het onderzoek bepaald. Verzoeker werd op 8 februari 2010 gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

1.4. De Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 8 april 2010 om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.5. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 45.948 van 5 juli 2010 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

1.6. Verzoeker diende op 25 juni 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf aan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 22 september 2010 werd zijn aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 5 augustus 2011 heeft de ambtenaar-geneesheer geoordeeld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

1.8. Op 10 augustus 2011 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene geen actuele pathologie meer vormt waarvoor behandeling nodig is. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9ter van de vreemdelingenwet; de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerst middel als volgt toe: *“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, werpt verzoeker de volgende middelen tot nietigverklaring op: 1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Doordat verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 24 juni*

2010. ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is. Terwijl verzoeker bij zijn aanvraag dd. 24 juni 2010 twee medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd. 15 juni 2010 van dokter Van Deun J.) waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar Macedonië wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 24 juni 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Ten eerste heeft verzoeker twee objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een neuroloog noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 5 augustus 2011 waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 10 augustus 2011 heeft gebaseerd, uitsluitend tot het suggereren dat de huidige medische toestand van verzoeker terug stabiel moet zijn, gelet op het feit dat de laatste medische verslagen dateren van juni 2010 en bij gebrek aan het voorhanden zijn van meer recente medische verslagen in het administratief dossier. De ambtenaar-geneesheer is ten onrechte uitgegaan van veronderstellingen. Zijn medisch advies is voorbarig en in strijd met de huidige medische toestand van verzoeker die nog steeds van die aard is dat hij medische behandeling nodig heeft.

Ten tweede schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn schriftelijke aanvraag dd. 24 juni 2010 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 24/06/2010: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van verzoeker hetzij met verzoeker zelf.

Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken) Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorharige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 24 juni 2010 helemaal niet werd Geantwoord indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of hij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Macedonië ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige. noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoeker. aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoeker. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing

foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel. Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.)."

2.1.3. De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene geen actuele pathologie meer vormt waarvoor behandeling nodig is. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst (...)."

2.1.4. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.1.5. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.6. Verzoeker stelt dat uit de medische verslagen die hij bij zijn aanvraag op 24 juni 2010 had toegevoegd, blijkt dat hij wel degelijk zou lijden aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar Macedonië een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Verzoeker meent dat uit dat medische verslag *'kan worden afgeleid dat de medische aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is'* en de aandoening ten onrechte door de ambtenaar-geneesheer werd geringschat. Hij stelt voorts dat de ambtenaar-geneesheer uitgaat van veronderstellingen. Verzoeker is de mening toegedaan dat het onzorgvuldig is van de ambtenaar-geneesheer om hem niet te onderzoeken. Hij meent dat er sprake is van een schending van de motiveringsverplichting doordat er niet werd geantwoord op zijn verzoek in zijn aanvraag om contact op te nemen met de geneesheer van verzoeker en met de mededeling dat hij bereid is in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer.

2.1.7. De verwerende partij benadrukt dat verzoekers kritiek geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. De verwerende partij benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer op gemotiveerde wijze heeft

geoordeeld dat uit het medische dossier geen actuele pathologie kan worden weerhouden waarvoor behandeling nodig is en er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst:

“Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- verwijzend naar de medische attesten dd. 15.06.2010 van Dr. 1 Van Deun, neuroloog, blijkt dat betrokkene lijdt aan zware hoofdpijn en mogelijk epilepsie. Hij neemt Topamax (topiramaat = anti-epilepticum). Opvolging is nodig. Behandeling zal minimum zes maanden duren.

Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene meer dan een jaar geleden leed aan zware hoofdpijn. Mogelijks was er een factor epilepsie. Als behandeling kreeg hij topiramaal, een anti-epilepticum dat ook als profylaxe van migraine gebruikt wordt. Gezien het getuigschrift dateert van meer dan een jaar geleden en toen gesteld werd dat een behandelingsduur van minimum zes maanden nodig was, is het dus perfect mogelijk dat de behandeling reeds voorbij is. Er zijn bovendien geen verdere onderzoeksresultaten die de diagnose van epilepsie kunnen bevestigen. Uit dit medische dossier kan ik dus niet weerhouden dat er actueel een pathologie is waarvoor een behandeling nodig is. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.”

2.1.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

2.1.9. De Raad deelt verzoekers mening als zouden de voorgelegde medische verslagen strijdig zijn met het medische advies van de ambtenaar-geneesheer niet. Het voorgelegde medisch verslag van 15 juni 2010 spreekt dan wel van een behandelingsduur van minimum 6 maanden. De ambtenaar-geneesheer heeft op 5 augustus 2011, in diens medisch oordeel, vastgesteld dat *“Gezien het getuigschrift dateert van meer dan een jaar geleden en toen gesteld werd dat een behandelingsduur van minimum zes maanden nodig was, is het dus perfect mogelijk dat de behandeling reeds voorbij is. Er zijn bovendien geen verdere onderzoeksresultaten die de diagnose van epilepsie kunnen bevestigen. Uit dit medische dossier kan ik dus niet weerhouden dat er actueel een pathologie is waarvoor een behandeling nodig is. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.”* De bestreden beslissing dateert van 10 augustus 2011, dit is bijna één jaar en twee maanden na het medisch verslag van 15 juni 2010 waarin gesteld werd dat de behandeling zeker 6 maanden zou duren.

2.1.10. Verder blijkt dat echter verzoeker geen bijkomende of recentere medische onderzoeksresultaten heeft voorgelegd. Zodoende blijkt dat de ambtenaar-geneesheer is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. De ambtenaar-geneesheer mocht terecht oordelen dat uit de attesten van verzoeker blijkt dat er geen medisch bezwaar bestaat tegen terugkeer naar land van herkomst. Uit de door verzoeker beschikbaar gestelde medische gegevens blijkt immers dat er geen sprake is van een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Er is vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

2.1.11. Voorts kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de ambtenaar-geneesheer hem diende te onderzoeken. De ambtenaar-geneesheer is daartoe immers geenszins wettelijk verplicht. De bestreden beslissing steunt zich op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op de door verzoeker zelf bijgebrachte verslagen van een specialist, met name de neuroloog dr. J. Van Deun.

2.1.12. Artikel 9ter, §1 in fine van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”.

2.1.13. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

2.1.14. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de ambtenaar-geneesheer hem diende te verzoeken om bijkomende informatie op te halen. Het komt immers aan de verzoekende partij toe om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te actualiseren en zelf initiatief te ondernemen om de nodige medische attesten bij te brengen die bijvoorbeeld de diagnose van epilepsie kunnen bevestigen. Verzoeker is derhalve zelf onzorgvuldig geweest door zijn aanvraag niet afdoende te staven en te actualiseren. Er rust wel degelijk een medewerkings- en informatieplicht op verzoeker als aanvrager van verblijfsrecht op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.1.15. Wat betreft de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, geldt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit voorgaande blijkt dat het bestuur uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, dewelke overigens onbetwist zijn, gegevens die door verzoeker bovendien zelf zijn bijgebracht. Verzoeker heeft nagelaten zijn dossier tijdig te actualiseren en kan in die zin dan ook zelf als onzorgvuldig bestempeld worden. Het bestuur heeft rekening gehouden met alle in het dossier aanwezige medische stukken. Zoals gesteld is de ambtenaar-geneesheer wettelijk niet gehouden vreemdelingen een vreemdeling aan een lijfelijk op onderzoek te onderwerpen noch deze om bijkomende medische informatie te vragen. De ambtenaar-geneesheer mag deze zaken evenwel doen indien hij ze zelf nodig acht om zich een oordeel te kunnen vormen. De vreemdelingenwet is hieromtrent overigens erg duidelijk in haar artikel 9ter: *“Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”*. Daar de Raad, in haar gedaante als annulatierechter, zich niet in de plaats vermag te stellen van de beoordelende overheid, komt het de Raad niet toe hierover een andersluidend oordeel te vellen. De Raad gaat na of de bestreden beslissing wetsconform en kennelijk redelijk van aard is. Gelet op het voorgaande zijn er gegevens voorhanden die kunnen doen besluiten dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen.

2.1.16. Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt verwezen naar de bespreking van het laatste middel.

2.1.17. De Raad is van oordeel dat het bestuur in deze geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde wettelijke bevoegdheid, heeft beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is. Het bestuur besliste hiertoe na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, met inbegrip van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: E.V.R.M.).

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *“Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 24 juni 2010 voorgelegde verslagen bleek afdoende dat voor verzoeker omwille van medische redenen een terugkeer naar zijn herkomstland onmogelijk is. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M. Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende: Artikel 3 Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Een terugkeer naar zijn land van herkomst is —minstens in de huidige omstandigheden— in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen. Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden. Gelet op de kwetsbare toestand van*

verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt."

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.2.4. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.2.5. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.2.6. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.2.7. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.8. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot volgende stellingname: *“Uit de door verzoeker hij zijn aanvraag dd. 24juni 2010 voorgelegde verslagen bleek afdoende dat voor verzoeker omwille van medische redenen een terugkeer naar zijn herkomstland onmogelijk is. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M. Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende: Artikel 3 Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Een terugkeer naar zijn land van herkomst is —minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen. Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden. Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt”.*

2.2.9. Ook hier gaat verzoeker volledig voorbij aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat in de voorgelegde medische getuigschriften van 15 juni 2010 slechts sprake was van een behandelingsduur van minimum 6 maanden en het dus perfect mogelijk is dat deze behandelingsduur reeds voorbij is. Bovendien wordt vastgesteld dat er bij de aanvraag geen stukken worden toegevoegd die de diagnose van epilepsie eventueel zouden kunnen bevestigen.

2.2.10. Verzoekers beschouwingen dat een beweerd medische behandeling zou kunnen worden onderbroken, blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier en blijft bovendien volkomen ongestaafd. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1991 Arr. Cass. 1993.1, 148).

2.2.11. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest van 4 februari 1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het artikel 3 van het E.V.R.M. kan uitmaken, *“in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, in dien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.*

2.2.12. In casu is er geen sprake van dergelijke ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake erg vaag blijft en geen concrete gegevens of bewijskrachtige stukken voorlegt. Verzoeker laat na enige recente medische informatie bij te brengen, zeker gelet op het feit dat de zes maanden-periode uit het medische attest van 15 juni 2010 reeds lange tijd voorbij is en verzoeker toont niet aan dat hij momenteel enige behandeling geniet en dat een terugkeer naar Macedonië een schending van artikel 3 zou kunnen uitmaken ten aanzien van zijn persoon. Bovendien toont verzoeker in de toelichting bij dit middel geenszins aan dat de nodige zorgen niet aanwezig en niet toegankelijk zouden zijn in Macedonië. Er is in casu dan ook geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002. R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002). Een schending van artikel 3 van het EVRM ligt dan ook niet voor.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde en laatste middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

2.3.2. Verzoeker licht zijn derde en laatste middel als volgt toe: *“Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Uit de diverse door verzoeker voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een neuroloog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling. De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 5 augustus 2011, dat voorbarig was en geenszins correspondeerde met de actuele medische toestand van verzoeker, die wel degelijk nog steeds zorgbehoevend is. Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 10 augustus 2011 te worden vernietigd. (.....) Het is duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte waardoor verzoeker zou worden verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, voor verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou inhouden. De medische opvolging in België zou dan op abrupte wijze worden onderbroken, hetgeen nefast is voor de gezondheid en het welzijn van verzoeker. Bovendien zijn er medische onderzoeken gepland. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dd. 10 augustus 2011, zal derhalve een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel veroorzaken”.*

2.3.3. Verzoeker stelt opnieuw dat uit de door hem zelf voorgebrachte medische verslagen bleek dat zijn medische aandoeningen van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een neuroloog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.3.5. Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag. Door de ambtenaar-geneesheer werd op basis van de voorgelegde medische gegevens uitdrukkelijk vastgesteld dat: *“Gezien het getuigschrift dateert van meer dan een jaar geleden en toen gesteld werd dat een behandelingsduur van minimum zes maanden nodig was, is het dus perfect mogelijk dat de behandeling reeds voorbij is. Er zijn bovendien geen verdere onderzoeksresultaten die de diagnose van epilepsie kunnen bevestigen. Uit dit medische dossier kan ik dus niet weerhouden dat er actueel een pathologie is waarvoor een behandeling nodig is. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.”*

2.3.6. Gelet op al het voorgaande is de Raad de mening toegedaan dat de beslissing van het bestuur dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, niet kennelijk onredelijk van aard is. Gelet op de inhoud van de medische verslagen, de afwezigheid van recentere of bijkomende informatie en het gebrek aan enig bewijs als zou verzoeker een behandeling genieten is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur verzoekers aanvraag om een noodzakelijk verblijfsrecht op grond van medische redenen ongegrond verklaart. Een schending van het redelijkheids-beginsel ligt dan ook niet voor.

Het derde middel en laatste middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC